

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/90/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813202948
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813202948.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: D. C., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX V. XX, právne zastúpenej JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom, AK so sídlom v Prešove, Vajanského 33, proti žalovanému: Rapid Life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO 31 690 904, právne zastúpenému JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, AK so sídlom v Košiciach, Nemcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4C 121/2013-163 zo dňa 24.6.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania vo výške 69,91 eur na účet JUDr. Branislava Kahanca v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudok súd prvého stupňa zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, sp. zn. 2C/3485/2012 zo dňa 19.1.2012 vydaný rozhodcom JUDr. Bohumírom Zaujecom a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 882,40 eur na účet jej právneho zástupcu JUDr. Branislava Kahanca do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 29.8.2007 pod č. 4425590010 uzavretá poistná zmluva, predmetom ktorej bolo životné poistenie s obsahom špecifikovaným v zmluve. Pir uzatvorení zmluvy žalobkyňa podpísala vyhlásenie, že bola oboznámená so všeobecnými poistnými podmienkami pre životné poistenie žalovaného, ktoré sú súčasťou zmluvy. Súčasťou všeobecných poistných podmienok sú aj Osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve č. 4425590010, podľa ktorých žalobkyňa so žalovaným okrem iného vyjadrili svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. Časti týchto všeobecných podmienok s tým, že toto ustanovenie chápu ako rozhodcovskú doložku. Osobitné zmluvné dojednanie žalobkyňa podpísala dňa 29.8.2007.

Listom zo dňa 19.10.2009 žalovaný žalobkyni oznámil zánik poistenia z dôvodu žiadosti žalobkyne doručenej žalovanému 16.10.2009.

Pod sp. zn. 2C/3485/2012 vydal dňa 19.1.2012 Arbitrážny súd Košice prostredníctvom rozhodcu JUDr. Bohumíra Zaujeca vo veci Rapid life životná poisťovňa, a.s., IČO 31 690 904 ako žalobcu proti D. C., nar. X.X.XXXX ako žalovanej rozhodcovský rozsudok, ktorým jej uložil zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 41,16 eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur. Z odôvodnenia rozhodcovského

rozsudku vyplýva, že suma, ktorú mala žalobkyňa spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a.s. zaplatiť je pohľadávkou, ktorá vznikla z poistenia uzatvoreného 29.8.2007 poistnou zmluvou č. 4425590010. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený 4.3.2013, čo je zrejmé z doručanky, ktorá je obsahom spisu rozhodcovského súdu.

Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (29.8.2007) a za spotrebiteľské zmluvy považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami súd na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný od 1.7.2007 a vychádzať pritom z ustanovenia § 3 ods. 3, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzatreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka.

Nepochybne poistná zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/ EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľnou zmluvou).

Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Ako vyplýva z § 54 ods. 1, 2 zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktorému tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priči dobrým mravom.

Ako vyplýva § 1 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného v čase vydania rozhodcovského rozsudku v rozhodcovskom konaní možno rozhodovať len spory, ktoré účastníci konania pred súdom môžu skončiť súdnym zmierom.

Súd je toho názoru, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná dôvodne. Žalobný návrh podala na súde v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený 4.3.2013, žalobu na súde podala včas dňa 25.3.2013.

Žalobkyňa v žalobe vymedzila, že sa domáha zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku a to z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. j/. Dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku teda uviedla v zákonnej 30-dňovej lehote.

Poistná zmluva zo dňa 29.8.2007 č. 4425590010 uzatvorená medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa bola spotrebiteľom, keďže zmluvu uzavrela ako fyzická osoba a pí jej uzatvorení nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú

pripravené na vopred pretlačených tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Uvedené sa týka aj prejednávanej veci.

Občiansky zákonník účinný od 1.1.2008 za neprijateľnú podmienku v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ považuje aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľ, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Na iné vyhodnotenie takejto neprijateľnej podmienky nie je dôvod ani u zmlúv uzatvorených pred 31.12.2007. Občiansky zákonník účinný do 31.12.2007 len demonštratívne menoval niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľných podmienok mohli mať aj iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ust. § 53 vždy spájal sankciu neplatnosti. Rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si žalobkyňa osobitne nevyjedнала, nakoľko táto splyva s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam a teda aj rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom.

Z vykonaných dôkazov mal súd za jednoznačne preukázané, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Individuálnym dojednaním nebolo podpísanie Osobitných zmluvných dojednaní ako súčasti všeobecných podmienok žalovaného a individuálnosť dojednania nevyplýva ani z toho, že v tlačive o záznamoch a potrebách klienta je vopred preformulovaná všeobecná informácia o možnosti riešiť spory v rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru súdu nesporné, že v rámci rozhodcovského konania boli pri rozhodovaní porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, ustanovenia s spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, konkrétne ustanovenia § 53 ods. 4 - neprihliadnutie rozhodcovského súdu na neprijateľnú zmluvnú podmienku, porušená bola taktiež zásada rovnosti účastníkov (§ 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 234/2002 Z. z.), a to už pri výbere rozhodcu. Z uvedených dôvodov súd žalobe na základe ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. vyhovel a rozhodcovský rozsudok, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, zrušil.

Možno teda prijať záver, že ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (čo j aj tento prípad) nemôže ísť o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku. Súd poukazuje na to, že spotrebiteľ podpísal rozhodcovskú doložku, pretože mu možnosť nemal, pokiaľ chcel uzatvoriť poisťnú zmluvu. Z doložky nevyplýva, že by bol informovaný o rozdieloch medzi súdnym a rozhodcovským konaním, o rokovačom poriadku rozhodcovského súdu a pod.

Vzhľadom na skutočnosť, že tzv. Osobitné zmluvné dojednanie sú súčasťou Všeobecných poisťných podmienok a súčasťou uzavretej poisťnej zmluvy, je vylúčené prijať záver o náležitosti osobitne dojednanej zmluvnej podmienke.

Priaznivejšie rozhodnutie pre žalovaného v tomto konaní a iný právny záver týkajúci sa charakteristiky právneho vzťahu medzi účastníkmi a dôsledkov, ktoré z toho vyplývajú, nemôže privodiť ani záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta zo dňa 29.8.2007. Taktiež ide iba o predtlačný formulár, ktorý obsahuje časť o sťažnostiach na vykonávanie sprostredkovania poistenia sprostredkovateľom poistenia a v jej rámci informáciu, že na mimosúdne vyrovnanie možno využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných poisťných podmienok platných od 1.1.2007 (časť XV.). Táto informácia je dokonca zavádzajúca, nakoľko odkazuje na Všeobecné poisťné podmienky žalovaného (najmä na časť XV.), kde je dojednaná výlučná právomoc rozhodcovského súdu pre riešenie sporov medzi účastníkmi predmetného poisťného vzťahu. Tento záznam o požiadavkách a potrebách klienta nemá charakter individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky.

V predmetnej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. g/, j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko formuláciou rozhodcovskej doložky došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd. Navyiac, v zmysle písm. j/ citovaného zákona, pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzne právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a to § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Rozhodcovský súd sa tiež v rozsudku vôbec nezaoberal dôvodnosťou samotného nároku žalovaného na akýsi dlh v sume 41,16 eur, ktorý by mali predstavovať náklad poisťovne na uzavretie poistenia. V rozhodcovskom rozsudku sa iba sucho konštatuje, že „v spore ide o peňažnú pohľadávku, ktorej dôvodnosť vyplýva z predložených listín a zo skutočností tvrdených žalobcom“.

Zároveň je možné sa stotožniť s názorom žalobkyne, že znenie časti XVII. ods. 7a VPP, podľa ktorého podpisom zmluvy mal a žalobkyni vzniknúť osobitná povinnosť voči poisťovni na uhradenie vyplatenej províznej odmeny za sprostredkovanie príslušnej poisťovnej zmluvy, ktorá mala byť vyporiadaná pri ukončení poisťovného vzťahu, vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach na strane žalobkyne ako spotrebiteľa. Z tohto ustanovenia nie je zrejmé, o akú odmenu a v akej výške pôjde, je nejasne formulované a pre spotrebiteľa nezrozumiteľné. Ustanovenie sa javí byť v rozpore s dobrými mravmi a neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čím sa však rozhodcovský súd nezaoberal. Vyššie spomínaným postupom v zmysle § 40 ods. 1 písm. j/ zákona o rozhodcovskom konaní, boli pri rozhodovaní porušené všeobecné záväzky právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.

V predmetnom rozhodcovskom konaní išlo o obdobu skráteného konania, ktoré pozná aj Občiansky súdny poriadok. Rozhodcovský rozsudok je tak v časti odôvodnenia nároku v sume 41,16 eur nepreskúmateľný. Celý uvedený proces je možné považovať iba za snahu obísť ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, na ktoré je všeobecný súd povinný prihliadať z úradnej moci. Pokiaľ ide o nárok na trovy konania priznané rozhodcovským rozsudkom, tieto sú zjavne neprimerané pohľadávke. Trovy konania v sume 276 eur viac ako šesťnásobne prevyšujú uplatnenú pohľadávku a sú zjavne neprimerané voči tejto pohľadávke. Aj v uvedenej časti tak boli predmetným rozhodcovským rozsudkom porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, konkrétne procesné predpisy slúžiace ochrane práv spotrebiteľa. Za ďalšie porušenia práv spotrebiteľa súd považuje extrémne krátku lehotu (5 dní) a podanie odporu proti rozhodcovskému rozsudku.

Závažné porušenie predpisov na ochranu práv spotrebiteľa súd považuje aj spolpatnenie podania odporu sumou 72 eur. Spotrebiteľ brániaci svoje práva by tak musel aj napriek ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch účinného v čase vydania rozhodcovského rozsudku zaplatiť súdny poplatok za odpor, hoci v konaní pred všeobecným súdom by takúto povinnosť nemal. Citované ustanovenie totiž oslobodzuje spotrebiteľa domáhajúceho sa ochrany svojho práva od súdneho poplatku.

Zároveň nie je dôvodná ani námietka žalovaného, že predmetný spor nie je spotrebiteľským sporom, ale sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom už nejde primárne o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ale o vecné preskúmanie postupu a záverov rozhodcovského súdu za taxatívne vymedzených dôvodov podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z.z..

Súd ďalej poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach sp. zn. 1Co 193/2013 zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 14Co 22/2014 zo dňa 7.5.2014, sp. zn. 7Co 7/2014 zo dňa 28.4.2014, sp. zn. 15Co 35/2013 zo dňa 9.4.2014.

Žalovaný žiadal o prerušenie konania v predmetnej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. s poukazom na to, že žalovaný obdržal Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.7.2013, ktorým Ústavný súd SR konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, a to postupom Najvyššieho súdu SR v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Cdo 5/2012.

Po preskúmaní veci súd konštatuje, že okolnosť, že žalovaný sa obrátil na Ústavný súd SR ústavnou sťažnosťou týkajúcou sa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v predmetnej veci.

Predovšetkým nie je možné urobiť záver, že v konaní na ústavnom súde SR dôjde k zrušeniu vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a neznamená, že eventuálne zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo 13/2013 Ústavným súdom Slovenskej republiky, vo vzťahu ku ktorému týmto ústavným orgánom zatiaľ rozhodnuté nebolo, môže mať zásadný právny význam pre rozhodnutie vo veci samej, teda pre záver o možnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku v predmetnej veci.

Slovenský právny poriadok, ako aj aplikačná prax, teda rozhodovanie súdov, nie sú založené na precedenčnom systéme, tak ako je to v krajinách s odlišným vývojom v oblasti práva a s odlišnou právnou kultúrou, teda najmä vo J. Y. a v H. J. N..

Záver, že eventuálne zrušenie vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR musí mať dopad a zásadný význam pre toto konanie, nie je preukázaný, pretože súd sa opiera predovšetkým o znenie zákona (nie o rozhodnutia vyššieho súdu), ale predovšetkým o zákon č. 244/2002 Z.z.. Za týchto okolností nie sú naplnené pojmové znaky nutnosti prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v predmetnej veci.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolacie dôvody subsumoval pod ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a/, c/, f/ Občianskeho súdneho poriadku. Namietal nevykonanie dôkazu spočívajúceho vo vylúčení žalovaného ako účastníka konania a tiež nevykonanie vylúčení sprostredkovateľky poisťovní pani D. C., ktorý dôkaz navrhoval vykonať vo svojom vyjadrení zo 4.10.2013. Za procesne neprípustný spôsob považoval vykonanie dôkazu „kópiou kompletného spisu rozhodcovského Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 2C 3485/2012“, keďže nie je zrejmé, ktoré konkrétne listinné dôkazy z tohto spisu oboznamoval a ktoré nie. Súd vo vzťahu k tomuto dôkazu mal správne postupovať tak, že v zápisnici o pojednávaní mal presne zaprotokolovať, ktoré strany rozhodcovského spisu, prípadne ktoré listiny obsiahnuté v spise boli prečítané.

Podľa jeho názoru je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, arbitrárne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na podporu svojej argumentácie odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 255/2010 a devätnásť odôvodnenie Smernice 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a na vyjadrenie Národnej banky Slovenska k odbornej otázke č. ODT-10324/2012 z 10.10.2012. Mal za to, že dohoda o rozhodcovskom konaní nemôže byť neprijateľnou podmienkou, ak je dohodnutá v poisťovnej zmluve. Výnimočnosť poisťovnej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej vyplýva zo Smernice 93/13/EHS. Z odlišného výsledku, ktorý má byť v prípade poisťovných zmlúv podľa smernice sledovaný, vyplýva pre všeobecné súdy povinnosť postupovať pri právnom posudzovaní poisťovnej zmluvy odlišne. Ku skutočnosti, že žalobca nemal možnosť ovplyvniť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy uviedol, že poisťovník podpisuje súvislý text všeobecných poisťovných podmienok (ďalej aj „VPP“) ako celok. Napriek okolnosti, že poisťovník podpisuje VPP ako celok, nie všetky ustanovenia VPP poisťovníka zaväzujú. Je individuálne viazaný len tými ustanoveniami VPP, na ktoré poukazuje poisťovná zmluva. Osobitné dojednania má možnosť poisťovník prijať alebo aj neprijať, má teda dve alternatívy. Podľa žalovaného sa prvostupňový súd nevyrovnal s tým, že žalobca svojím osobitným podpisom odlišným od podpisu, ktorý žalobca pripojil pod poisťovnú zmluvu, resp. súvislý text poisťovných podmienok podpísal navyše Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007, kde v bode 2. je explicitne uvedené, že ide o rozhodcovskú doložku. Žalovaný uviedol, že v právnom štáte nemožno písomný právny úkon zneplatniť len z dôvodu následného ústneho tvrdenia osoby, ktorá daný úkon urobila. Ak si tento úkon neprečítala, táto okolnosť má pôvod iba vo vlastnom rozhodnutí osoby, ktorá úkon urobila. Záver o nekalom charaktere rozhodcovskej doložky nevyplýva zo samotnej jej existencie, ale z konkrétnych skutkových okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré môžu spôsobiť, že procesné postavenie spotrebiteľa môže byť v hrubom nepomere ku procesnému postaveniu dodávateľa. Nemôže obstať ako odôvodnenie nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán samotná skutočnosť, že spor zo spotrebiteľskej zmluvy medzi poisťovníkom a poisťovňou prejedná rozhodcovský súd. Prvostupňový súd požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle judikatúry Ústavného súdu nedodrжал, keď sa nevysporiadal so skutočnosťou, ktorá je nepochybne rozhodujúcou pre rozhodnutie v prejednávanej veci, a to s charakterom a povahou podmienky 7a čl. XVII. VPP ako takej, ktorá ovplyvňuje výšku poisťovného ako základnej ceny plnenia (poisťovnej ochrany), a teda napadnuté rozhodnutie je aj v tejto časti nepreskúmateľné a arbitrárne. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že v prípade úspechu si uplatňuje trovy odvolacieho aj prvostupňového konania.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že súd prvého stupňa správne zistil vo veci samej skutkový stav, správne vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol. Na jeho zisteniach sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a odvolací súd v plnom rozsahu na jeho zistenia a právne závery odkazuje.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že mu súd odňal možnosť konať pred súdom, je potrebné poukázať na ustanovenie § 115 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Z citovaného ustanovenia, v ktorom je vyjadrená zásada civilného procesu - zásada ústnosti konania, vyplýva, že súd je povinný nariadiť pojednávanie vo veci samej (okrem prípadov výslovne uvedených v § 115a O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa nariadil pojednávanie a na ňom zodpovedajúco procesnej iniciatíve účastníkov konania vykonal vo veci dôkazy, na základe ktorých v súlade s ust. § 153 ods. 1 O.s.p. vyvodil vo veci aj správny skutkový záver. Nemožno súhlasiť s odvolateľom, ak tvrdí, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Obsah zápisnice o pojednávaní pred súdom prvého stupňa z 24.6.2014 svedčí o tom, že na tomto pojednávaní bol oboznámený obsah spisu a pripojené listinné dôkazy ich prečítaním.

Obsah zápisnice o pojednávaní svedčí aj o tom, že na tomto pojednávaní prvostupňový súd oboznámil prítomných s pripojenou kópiou spismi rozhodcovského súdu vrátane vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného k návrhu na začatie konania prečítaním. Prvostupňový súd pokračoval v konaní bez prítomnosti žalovaného, keďže mal za to, že neboli splnené podmienky na odročenie pojednávania, keďže pojednávania sa zúčastnil zástupca žalovaného.

Odvolací súd je toho názoru, že ak súd prvého stupňa prejednal vec bez prítomnosti žalovaného, mal preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Následne odvolací súd preskúmaval rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo z ďalších odvolacích dôvodov.

Zásadnou právnou otázkou v predmetnej veci je vyriešenie otázky, či rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol a ktorá je upravená v čl. XV. VPP odporcu, podľa ktorej všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, je podmienkou individuálne dojednanou (ako tvrdil odporca) a v negatívnom prípade, či zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách („Smernica“), zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

V zmysle § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou, nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným poisťovní zmluvu dňa 29.8.2007. Zmluvu dojednávala so sprostredkovateľom a vo VPP v časti XV. je obsiahnuté dojednanie o rozhodcovskom konaní. Obsahom je dohoda poisťovne a poisťníka o tom, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. V závere všeobecných podmienok je ako osobitné zmluvné dojednanie pod číslom 01/2007 znovu dojednaná rozhodcovská doložka vo forme samostatnej tabuľky, s uvedením textu: „poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojím podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. všeobecných poisťných podmienok. Toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku“ (č. l. 36 spisu).

Práve na základe takto dojednanej rozhodcovskej doložky v poistnej zmluve bola dňa 19.1.2012 pod sp. zn. 2C/3485/2012 vydaný rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice, ktorým bola žalobkyňi uložená povinnosť zaplatiť 41,16 eur a trovy rozhodcovského konania 276,- eur.

Rozhodcovská doložka sa tak stala súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti použil v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu spotrebiteľov.

Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedený v § 53 ods. 4 OZ upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozičnej lehoty (napr. neprimeraná sankcia pod písm. k/ bola upravená až novelou vykonanou zákonom č. 568/2007 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2008, kým hlavná transpozícia bola vykonaná zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 1.4.2004).

Členské štáty si mohli vybrať, do akej miery prevezmú smernicou odporúčané nekalé klauzuly. Zároveň sa však umožnilo členským štátom prekročiť rámec smernice, čo umožnilo upraviť okruh neprijateľných podmienok aj širšie ako odporúča smernica „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“, (čl. 8 smernice).

Kým smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok (arg. slovo „najmä“ v § 53 ods. 4 OZ). To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ, a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu uvedeného v Občianskom zákonníku. Nemožno napríklad vylúčiť, že súd so zreteľom na ostatné zmluvné podmienky (čl. 4 ods. 1 smernice) posúdi rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú bez ohľadu na jej znenie, teda že neobstojí žiadna rozhodcovská doložka a priestor pre rozhodcovské konanie bude len pri preukázateľnom individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy zo strany spotrebiteľa.

Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva - pre neho transparentný štátny súd. Odvolací súd pritom nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne („sólo“) vyjednanie nedávalo zmysel.

Podľa obsahu spisu dodávateľ preukázateľne navyše nevysvetlil spotrebiteľovi význam rozhodcovskej doložky, rozdiel od zásad občianskeho súdneho konania, nepredstavil mu pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť súkromný „súdny“ proces a nedal mu po preukázateľnom poučení na výber rozhodnúť sa (pre porovnanie § 90 ods. 3 Zákona o platobných službách).

Odvolací súd si nedokáže predstaviť rokovanie spotrebiteľa o rozhodcovskej doložke a jej perfektné individuálne zmluvné vyjednanie, ak spotrebiteľ nepozná jeho obsah (vedľajší predmet zmluvy). Je takmer notorietou, že v rámci uzatvárania spotrebiteľských zmlúv sa sprostredkovatelia nezmieňujú o podrobnostiach a procesných pravidlách rozhodcovského konania. Získavanie podpisov spotrebiteľov pod údajné individuálne vyjednanie má kampaňovitý rozmer. Tvrdenie o tom, že si takýto proces vyjednal spotrebiteľ a pritom nepoznal jeho obsah, je poznačené neudržateľnou tendenciou dosiahnuť arbitráž, s čím je spojené ďalšie zvýšenie nákladov spotrebiteľa. Na tomto závere by nič nezmenila ani navrhovaná výpoveď sprostredkovateľky D. C. ako svedkyne v konfrontácii s listinnými dôkazmi.

Odvolací súd poukazuje na nutnosť objektívneho posúdenia rozhodcovskej doložky a nie je rozhodujúca vôľa účastníka zmluvného vzťahu a v tomto zmysle ani jeho aktivita. Neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ) a je povinnosťou nielen súdu, ale aj rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodíť všetky právne dôsledky a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že rozhodca iba zriedkavo pristupuje k posúdeniu platného založenia vlastnej právomoci, resp. túto iba formalisticky skonštatuje ako danú. Odvolací súd tak nadobudol presvedčenie, že aj toto konanie je prejavom nerešpektovania práv spotrebiteľov, resp. reflexiou absencie neustrannosti a nezaujatosti rozhodcu.

Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v OZ. Naproti tomu nevhodné predkladanie podmienok predstavuje jednu z nekalých obchodných praktík (klamlivá obchodná praktika; § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; ďalej len „ZOS“). Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok versus vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (hárku) papiera.

Podľa cit. čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok“.

Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci 6Cdo 1/2012, ktoré prelomovo poukazuje na princíp ochrany spotrebiteľa, ktorého skutočný význam odvolateľ nijako do reality nepretavuje. Aj keď ústavnoprávna ochrana a ochrana základných práv a slobôd, medzi ktoré patrí aj vysoký záujem na ochrane spotrebiteľa (čl.38 Charty „politiky štátov zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa“) má subsidiárnu povahu, ciele tejto ochrany sa musia stať súčasťou rozhodovania všeobecných súdov. Aj súd v predmetnej veci je súdom Európskej únie a rámec jeho rozhodovania je meritorne určený Zmluvou o fungovaní EÚ, Chartou Európskej únie a smernicou (v predmetnej veci najmä článok 6 smernice).

Tak ako už odvolací súd spomenul, ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa má vykonať v režime pravidiel verejného poriadku, a teda pravidiel, ktorých dodržiavanie musí štát bezpodmienečne vyžadovať (čl. 50 uznesenia súdneho dvora POHOTOVOST'/U.).

Podľa čl. 3 ods. 2 smernice „Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou“.

Podľa názoru vyjadreného v odvolaní by platilo, že všetky rozhodcovské zmluvy dohodnuté so spotrebiteľom sú individuálne vyjednané len z dôvodu, že spotrebiteľ uviedol o jeden podpis v zmluve navyše. Úplne by sa strácal cieľ a zmysel súdnej kontroly formulárových podmienok, ktorých obsah

spotrebiteľ nemôže nejako zmeniť. Spotrebiteľ mohol rozhodcovskú doložku ako celok prijať alebo odmietnuť, a na otázku, či si rozhodcovskú doložku vymienil, možno iba ťažko odpovedať kladne, keďže jej obsah, vrátane relevantných pravidiel rozhodcovského procesu zjavne nepoznal.

Teória prezentovaná v odvolaní je v priamom rozpore s relevantnými ustanoveniami OZ. Tu rovnako platí, že za podmienku, ktorá nie je individuálne vyjednaná, sa považuje podmienka, ktorá bola vopred naformulovaná a spotrebiteľ nemôže meniť jej obsah. Ak by podstatu individuálne vyjednanej zmluvnej podmienky determinovala bez ďalšieho možnosť výberu, zo súdnej kontroly by boli vylúčené všetky formulárové typové zmeny a doplnky k pôvodnej zmluve, keďže bolo len na spotrebiteľovi, či k formulárovým zmenám pristúpi. S tým sa odvolací súd nemôže stotožniť, keďže by došlo k popretiu zmyslu a cieľa ochrany práv spotrebiteľa (Smernice 93/13/EHS) a k spochybneniu ochrany a podpory efektívneho vnútorného trhu EÚ očisteného od nemorálnych zmluvných klauzúl. Vo formulároch môžu byť pre spotrebiteľa dôležité, ale aj nepotrebné veci, no spoločným znakom za každých okolností je, že spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah formulára. Buď ho akceptuje alebo zmluva nevznikne. Súdna kontrola bola vytvorená práve z dôvodu ochrany pred diktátom formulárových zmlúv, vrátane formulárových zmien a doplnkov pripravených vopred dodávateľom. Uvedený cieľ žalovaný náležite nedocenil, resp. nesprávne interpretoval, o to viac, že ide o medzinárodný záväzok Slovenskej republiky k EÚ.

Tento záver možno vystihnúť z judikatúrneho vývoja Súdneho dvora v rozhodnutí Pohotovosť/U. (bod 50.). Preto aj ochrana poskytovaná súdom vo vzťahu k neprijateľnej zmluvnej podmienke je o presadení noriem vyššej právnej sily a záväzku štátu prijať všetky kroky nevyhnutné na to, aby nekalá podmienka spotrebiteľa nezaväzovala. Pri dôslednom aplikovaní judikatúrnych záverov Súdneho dvora tak aj prvostupňový súd ako článok súdnej sústavy EÚ a ako orgán členského štátu EÚ postupoval náležite a rozhodol vecne správne tým, že poskytol ochranu spotrebiteľovi pred nekalou rozhodcovskou doložkou.

Nevhodné predkladanie zmluvných podmienok sa týka smernice Európskeho parlamentu a Rady z 11.5.2005 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“). Odvolací súd pripomína, že OZ v rovine vnútroštátnej zakotvuje normatívne mantinely posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ si vo svetle vyššie uvedených požiadaviek odvolacieho súdu (nielen formálne) individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere popri nedôslednej argumentácii neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie (§ 53 ods. 3 OZ) - ani tento aspekt nie je v odvolaní zohľadnený. Z predloženej zmluvy nevyplýva individuálne vyjednaná rozhodcovská zmluva a žalovaný neoznačil žiadne iné relevantné dôkazy. Ak si spotrebiteľ individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne (podľa predstáv spotrebiteľa) vyjednal aj podmienky arbitráže. Z obsahu spisu však takýto záver rozhodne nemožno prijať. Dôvodne teda možno konštatovať, že žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil.

Inštitút individuálne dohodnutej podmienky je treba vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutá, ak bola pripravená vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (čl. 3 ods. 2 Smernice).

V predmetnej veci napr. trovy rozhodcu prevyšujú niekoľkonásobne vymáhanú istinu pohľadávky vo výške 41,16 eur a trovy rozhodcovského konania predstavujú 276,- eur. Už len táto skutočnosť predstavuje neprimeranosť arbitrážneho procesu.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s tým, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná medzi žalobcom a žalovaným.

Predkladanie takto dohodnutých rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže, nevenujú pozornosť tejto časti formuláru, pretože táto doložka je zakotvená do všeobecných zmluvných podmienok vyhotovenej v štandardnej rozhodcovskej zmluve, na samostatnom liste - hárku papiera, odvolací súd považuje za nevhodné.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora a na tú skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky (Mostaza Claro, bod 25. - 27., C 168/05, Océano Grupo Editoria, Asturcom, a iné).

Dodávateľ (žalovaný) s odbornou starostlivosťou musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky, má poznať aj dôsledky ich používania.

Správne konštatuje súd prvého stupňa, že v predmetnej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko formuláciou rozhodcovskej doložky došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd a navyiac, v zmysle písm. j/ citovaného zákona, pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a to § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, ktorý individuálne nedojednanú rozhodcovskú doložku považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Za týchto okolností súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel. Náležitým je aj uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť trovy konania, keďže žalobkyňa bola úspešná, preto odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v podrobnostiach poukazuje na správne a presvedčivé dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré odkazuje.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého boli priznané trovy odvolacieho konania úspešnej žalobkyni. Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 10.11.2014 vo výške 61,87 eur (§ 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) a režijného paušálu 8,04 eur, čo spolu predstavuje sumu 69,91 eur.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0. (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení novely vykonanej zákonom č. 33/2011 Z.z. účinným od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.